

Élménybeszámoló az angliai nyelvtanfolyamról

(Bideford, 2016. június 23. – július 3.)

2016 nyarának egyik indító reggelén bőrdömet még kissé elcsigázva csúsztattam magam mögött – bár talán több kézzel, mint ahogy azt egy csiga tenné –, mikor a nem is olyan messzi távolban, a repülőtéren megpillantottam pár már ismert, és néhány addig még ismeretlen, de csodálatos utazótársamat.

Az álmos Panni és fáradt Laura még nem tudták, hogy egy eleinte igencsak horrosztikusnak tűnő néni házába költöznek be, akinek állítólag van egy férje, akit nem láttak, csak a fegyvergyűjteményét látták a falon. Az izgatott Máté és a rövid hajú Bálint sem gondolták, hogy nemsokára bébicsőzők lesznek és a kis Hunterre fognak vadászni óriás Marvel figurák között. Az almaevő Zsombor sem tudta még, hogy befogadó családjá megünnepli a születésnapját vagy, hogy Marcival milyen „finom” pasty-t fognak enni. Gábor sem gondolt még az aranyos lakótárs cicákra. Én sem hittem, hogy a vendéglátóim elvisznek a családi napon az IKEA-ba, hogy a kellenél hosszabb busz utakon hányan kérnek meg, hogy csináljak róluk portrét, hogy két fiú majdnem ledob majd egy hegyről az egyik devoni kirándulás alkalmával, hogy Panni olyan művészképeket csinál majd többek között rólam is, amilyeneket Robert Capa sem kap a sorstól, hogy meghallgathatom Zsombor rögtönzött „Un Autre Été-Die de Amelie” koncertjét, hogy minden szóvicc után hármat kell gurulnom a földön, hogy megkóstolom Devon legfinomabb fish and chipsét, aminek egy részét elviszik a sirályok (de hát kaján a vigyor), vagy hogy találkozunk Anglia legcsillogóbb mosolyú fagyiarus fiújával. És egyikünk sem sejtette – beleértve a brit állampolgárok jó részét –, hogy történelmi pillanatok tanúi leszünk majd,

hiszen éppen a brexit-szavazás napján érkezünk, és másnap, a nyelvtanfolyam első reggelén élő adásban láthatjuk, amint David Cameron miniszterelnök az eredmény hatására lemond.

Bőröndöm valaki máséba ütközött és megállt a cipőinktől maszatos repülőtéri padlón. Rövid búcsúzkodás után elindultunk angliai nyelvtanfolyamunkra. Utunk majdnem kétszer annyi ideg tartott, mint amennyire eredetileg volt tervezve, ugyanis London Luton reptere először nem fogadott minket, ezért Stanstedden kellett leereszkednünk. Aztán miután lecsillapodott az özönvízszerű eső és Luton újra megnyitott, újból a levegőbe emelkedtünk és 15 perc múlva le is szálltunk – pedig a jegy árában gondolom csak egy felszállás szerepelt, ezért szerencsésnek érezzük magunkat.

Az események és a napok pont olyan sebességgel száguldottak el mellettünk, mint ahogy a határidők szoktak. Reggel nyelvórák (igen, ilyen is volt), délután kirándulás, éjjel alvás, vasárnap családi program. Kirándulásaink során jártunk Stonehenge ősi kövei közelében, végigjárhattuk a Dunster Castle-t, utazhattunk a Lynton-Lynmouth közti vízajtású siklón, ázhattunk-fázhattunk a hideg angol nyárban a tengerparton, bukdácsolhattunk Clovelly mesés utcácskájának macskakövein, ízelítőt kaphattunk a britek önkéntes és jótékonyági kultúrájából, és részt vehettünk a Somme-csata 100. évfordulójának megemlékezésében is.

Utazásunk utolsó, Londonban töltött, kalandosra sikerült két napjába azonban egy olyan esemény is került, amilyen eddig még egy trefortos csapatnak sem jutott: hála Nikolics Noémi tanárnőnek, megtekinthettük Shakespeare Globe színházában a Szentivánéji álom c. előadást. Megértem, ha most az olvasó gyönyörű, sárgabögre színű lesz az irigységtől, ugyanis az élmény valóban olyan fantasztikus volt, mint amilyennek hangzik.

Tingyela Dorottya (9. b)*

* Az ő tanfolyami füzetének illusztrációiról készült képek láthatók az 55. és a 76. oldalon.